

opusdei.org

Prelatovo pismo (kolovoz 2012.)

I tada je punina milosti, kojom je Marija od prvog trenutka svoga Bezgrešnoga Začeca bila obdarena, rasla bez prestanka po mjeri njezinog potpunog odgovora prema poticajima Duha Svetoga.

8.08.2012.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Svetkovina Uznesenja Naše Gospe, koju Crkva slavi 15. kolovoza,

privlači ovaj mjesec naše srce i naš pogled. Dok promatramo ljepotu naše Majke, koju je Bog dušom i tijelom uzeo u nebesku slavu, pred tako velikim likom još više plamti naša djetinja ljubav; i dok smo svjesni svoje nedostojnosti i neznatnosti, molimo je u Crkvi: *da manum lapsis, fer opem cadúcis*[1], pomogni palima, priteci u pomoć nama koji smo pali i ograničeni. A zatim, zahvalnošću djece, ponavljamo razmatrajući sadržaj kao i sveti Josemaría: ***Majko! Majko naša! Majko moja!***

Prvo misno čitanje donosi nam prizor koji sveti Ivan opisuje u Otkrivenju: *I otvori se hram Božji na nebu i pokaza se Kovčeg saveza njegova u hramu (...). I znamenje veliko pokaza se na nebu: Žena odjevena suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi vijenac od dvanaest zvijezda*[2]. Komentirajući taj dio Svetoga pisma Benedikt XVI. –

za kojeg moramo više moliti i preporučiti njegove nakane – pita se: **Što je smisao kovčega? Što se tu pojavljuje? U Starom zavjetu to je simbol Božje prisutnosti u narodu. Ali simbol je svoje mjesto prepustio stvarnosti. Tako nam Novi zavjet kaže da je istina kovčega saveza živa i konkretna osoba: Djevica Marija. Bog ne stanuje u nekom namještaju. Bog stanuje u osobi i u srcu: u Mariji koja je u svojoj utrobi nosila vječnoga Sina Božjega koji je postao čovjek, Isus, naš Gospodin i Spasitelj[3].**

U Njoj se utjelovljenjem Riječi u njezinoj prečistoj utrobi potpuno ispunjaju božanska obećanja starom Izraelskom narodu. Bog je uspostavio novi i konačni savez ne s jednim narodom, već s čitavim čovječanstvom; ne na gori Sinaj, već u bezgrešnoj utrobi Marijinoj, gdje je Riječ postala tijelom kako bi boravila

među nama. Zahvalimo Našoj Gospi što je savršeno ispunila božansku odredbu prema ljudima i na njezinoj poslušnosti i čistoći. Molimo je da mi, njezina djeca – muškarci i žene svih vremena – slijedimo njezin primjer i da se uz božansku pomoć trudimo gajiti kreposti koje blistaju u našoj Majci.

Prigodom ove svetkovine pozivam vas da razmatrate i ostvarite – slijedeći pouku Svetoga Oca i u svjetlu primjera svetoga Josemarije – neke posljedice koje možemo otkriti dok promatramo taj prizor.

Autor Poslanice Hebrejima podsjeća da je najvažnije mjesto drevnoga hrama u Jeruzalemu, Svetinje nad Svetinjama, *zlatni kadionik i Kovčeg saveza, sav optočen zlatom, a u njemu zlatna posuda s manom i štap Aronov, koji je ono procvao, i ploče Saveza*[\[4\]](#). Zadržimo se na izgledu kovčega, simbolu Marije. Činjenica da se

nalazio na najsvetijem mjestu hrama govori nam već o posebnoj blizini i intimnosti Djevice s Bogom: ***Od tebe je veći samo Bog!***[\[5\]](#), radosno kličemo misleći na tu nužnost skupa sa svetim Josemarijom. Ploče Zakona, koje je Bog predao Mojsiju, pokazale su božansku volju da se održi savez s narodom ako taj ostane vjeran svom ugovoru. Sveto pismo priča kako je usprkos svim Gospodinovim brigama Izrael često bio nevjeran. To se nije dogodilo s Blaženom Djevicom Marijom. Papa ističe: **Marija je kovčeg saveza, jer je primila Isusa; usvojila je živu Riječ, cijeli sadržaj Božje volje i Božje istine; primila je Onoga koji je novi i vječni Savez, čiji vrhunac je bilo prikazanje njegova tijela i krvi: tijela i krvi koje je primila Marija**[\[6\]](#).

Tu otkrivamo prvu pouku naše Majke i želimo je dublje shvatiti kako bismo je ostvarili: to je poziv da svaki dan tražimo što je moguće veće

zajedništvo sa svetom Voljom Božjom, u pogodno vrijeme, kao i onda kada nam je teže i kada se traži žrtva. Vjernost božanskoj volji u težim okolnostima bit će najbolji dokaz ispravnosti naše nakane i čvrstoće u želji da slijedimo Isusa izbliza. Ne sjećate li se riječi svetoga Josemarije u molitvi Duhu Svetom: ***hoću ono što ti hoćeš, hoću jer hoćeš, hoću kako hoćeš, hoću kada hoćeš...***[7].

I na drugi način inzistira na istoj odluci na vjernost kada piše: ***Mora da si mislio, ponekad, sa svetom zavišću, na mladog Apostola, Ivana, “quem diligebat Iesus” – onoga kojega je Isus ljubio. Zar ti se ne bi svidjelo da zaslužiš da te nazivaju “onaj koji ljubi Volju Božju”? Uloži sva sredstva, dan po dan***[8].

Ta težnja postat će stvarnost ako kod svih svakodnevnih događaja,

počinjući od najmanjih, odlučno idemo za poistovjećenjem s Gospodinom. Naš je Utemeljitelj rekao u jednom razmatranju: ***Za onoga koji ljubi nema nevažnih detalja. Na taj način ljubav uvećava naša djela, tako da i najmanje može doći do kategorije herojstva. Vjernost u tim točkama, malim i postojanim mrtvljenjima, kako je draga u Božjim očima! Kako to mijenja volju! Kako širi dušu! I na kakav način pridonosiš svojom vjernošću u tim malim dužnostima da drugima učiniš život ugodnim!***[9].

Tako je uvijek postupala Naša Gospa i to konkretno vidimo u trenutku utjelovljenja i kada se našla podno Križa dok je gledala kako trpi i kako je umirao njezin Sin. Na isti način i istom ljubavlju Ga je ljubila i u ostalim okolnostima njegova života: dok se brinula o domaćinstvu u Nazaretskoj kući; dok se brinula za

ljude koji su k Njoj dolazili po savjet ili utješnu riječ; u razgovoru s Isusom i s rodbinom o različitim temama: u svakom trenutku. I tada je punina milosti, kojom je Marija od prvog trenutka svoga Bezgrešnoga Začeca bila obdarena, rasla bez prestanka po mjeri njezinog potpunog odgovora prema poticajima Duha Svetoga.

Kovčeg saveza, osim što je sadržavao ploče zakona, imao je i porciju mane kojom je Bog hranio narod za vrijeme lutanja pustinjom. Ta hrana, kao što je to rekao sam Isus u govoru o Kruhu Života u Kafarnaumu[10], bila je znak Euharistije, pravoga tijela i krvi Kristove koje pod sakramentom čuvamo u našim svetohraništima kako bismo se klanjali Gospodinu i hranili se tim velikim Blagom. On je postao nova mana za nas koji smo na putu prema vječnom boravištu.

Upravo je Presveta Djevica za nas uzor. Tko se na zemlji brinuo za Isusa s toliko pažnje i ljubavi kao Ona? Tko je bio tako blizu Njega u tolikim godinama skrivenog i javnog života? Tko Ga je primio većom pobožnošću u svetoj Pričesti nakon što je Gospodin uzašao na Nebo ostavivši neusporedivi dar svoje Žrtve i svoje sakramentalne Prisutnosti u rukama Apostola i njihovih nasljednika u svećenstvu? Zaista, kao što je tvrdio blaženi Ivan Pavao II., Marija je izvanredna *euharistijska Žena*.

Zadržite se na drugoj pouci koju možemo shvatiti dok promatramo Svetu Mariju, *foederis arca*, istinska škrinja zavjetna, kako nam to kaže liturgija ovog blagdana. Učimo od Nje više i bolje paziti na ophod s Isusom Kristom u Riječi i u Euharistiji, u čitanju i razmatranju Svetoga pisma, u prisustvovanju na svetoj Misi ili njezinom slavljenju i u

Svetoj Pričesti. Jer ***“ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta”, rekao je Gospodin. – Kruh i riječ!: Hostija i molitva. Ako nije tako, ne ćeš živjeti nadnaravnim životom***[11].

Svetkovina 15. kolovoza nama, kćerima i sinovima Božjim u njegovom Djelu, budi sjećanje na onaj datum godine 1951. kada je sveti Josemaría, pokrenut nadnaravnim nemirod koji mu je Bog stavio u dušu, pošao u Svetu kuću u Loretu kako bi posvetio Opus Dei slatkom i bezgrešnom Srcu Marijinu.

Mnogo puta se naš Otac osvrnuo na one okolnosti u kojima je materinska pažnja Naše Gospe bila posebno vidljiva. Među ostalim sjećao se velikog dojma koji su na njega ostavile riječi napisane nad oltarom – *hic Verbum caro factum est*, ovdje je Riječ postala tijelom – a ujedno i

sigurnost da ga je Bog uslišao, jer su te riječi tako djelovale u njegovu srcu. Vrlo živo je to opisao nakon nekoliko godina: ***Ovdje, u kući koju je izgradila ljudska ruka, na jednom komadu zemlje, stanovao je Bog (...). Još danas osjećam ondašnje ganuće. Rado bih opet pošao u Loreto; u mislima idem tamo da doživim godine Isusova djetinjstva dok ponavljam i promatram onaj Hic verbum caro factum est***[\[12\]](#).

Uvijek je bila velika njegova pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji, ali može se smatrati da je od tada ona učinila veliki porast koji se nije prestao razvijati sve do njegova odlaska u Nebesku kuću. Sada želim da promatrate drugo očitovanje tog rasta u djetinjoj pobožnosti našega Utemeljitelja prema Blaženoj Djevici Mariji pod vodstvom Duha Svetoga. Odnosim se na riječi koje je u svojoj duši čuo 23. kolovoza 1971., dan

nakon blagdana Bezgrešnog Srca
Marijina, koji se tada slavio 22.
kolovoza: **adeamus cum fiducia ad
Thronum gloriae, ut
misericordiam consequamur.**

Naš se Otac nalazio na sjeveru Italije
i tamo je radio i odmarao se. To su
bile godine u kojima je posebno
intenzivno molio za Crkvu, Papu,
Djelo i za sve duše. ***Prije nisam
tražio***, povjerio nam je u travnju
1970. ***Tako sam živio, jer sam
shvatio da je najbolje prepustiti se
pouzdanu Bogu. To je u prvo
vrijeme bilo dobro, jer tako se
vidjelo da sve dolazi od Boga. Sada
ipak smatram da moram moliti i
bolje razumijem čitavu snagu ovih
Gospodinovih riječi: Ištite i dat će
vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte
i otvorit će vam se! (Mt 7, 7).
Uvjeran sam da treba mnogo
moliti i svoju molitvu želim staviti
u tisuću puta blagoslovljene ruke
Blažene Djevice Marije***[13].

Nekoliko tjedana kasnije, 6. kolovoza 1970., Gospodin ga je ojačao u tim mislima i tražio neprekidnu molitvu: **Clama, ne cesses!** To se čulo u duši svetoga Josemarije, kao odjek riječi proroka Izaije[14]. Nakon tog božanskog nadahnuća počeo je serijom pohoda u različita Marijina svetišta po Europi i Americi. Kao što sam vam napisao, 23. kolovoza 1971. primio je potvrdu da je potrebno utjecati se Mariji kako bi njegova molitva bila uslišana.

Tog istog dana, kada je svoju dušu otvorio don Alvaru i meni, kao što je to uvijek činio, rekao nam je: ***danas dok sam doručkovao Gospodin mi je dao te riječi. One su kao odgovor na zajednički poklik koji je jučer na blagdan Bezgrešnog Srca Marijina pošao prema Nebu, jer svi su mnogo molili. Moramo moliti računajući na Gospodinovo Milosrđe. Ne možemo tražiti tek zbog pravednosti! Kad bismo***

mogli nazrijeti Božju Pravednost, ostali bismo priljubljeni uz zemlju i bez snage da podignemo glavu: tolika je njegova beskrajna savršenost! Moramo se utjecati njegovom Milosrđu i njegovoj Ljubavi. Siroto ljudsko srce prebrzo traži kao da je to njegovo pravo, a nikad nemamo pravo! Ali možemo se ispuniti pouzdanjem po Marijinu zagovoru, jer njegovo Milosrđe je tako veliko da ne može prestati slušati svoju djecu ako ona to još traže preko njegove Majke[15].

Prenio sam vam te povjerljive stvari našega Oca u želji da ih učinimo svojim. Mnogo vam govorim o molitvi – to ste primijetili – jer to je siguran način da zadobijemo sve milosti koje su potrebne Crkvi, Papi, Djelu i dušama, svakom od nas. Trudimo se jutrom i navečer, ne samo vrijeme molitve obaviti što bolje, već vjerom, poniznošću i

ustrajnošću moliti za tolike nakane; mirom i radošću bez prestanka, jer mi smo djeca Božja i djeca Svete Marije i uvijek ćemo se nazivati pobjednicima.

Prošlog 11. kolovoza bio sam u Fatimi, u *capelinha*, misleći na svih vas. Molili smo čvrsto sjedinjeni s vašim nakanama za Crkvu, za Papu i njegove suradnike, za Djelo i sve ljude; i nije bilo teško misliti na vrijeme kada je naš Otac, kao što je rekao, išao u to „utočište“ kako bi pratio svakog pojedinca od svojih kćeri i sinova tog vremena i u budućnosti. Kako je dobro biti uz Blaženu Djevicu Mariju!

Imam mnoge zadatke pred sobom. Također i sada u kolovozu. Pomognite mi da ih obavim uz vašu postojanu pratnju. Predlažem vam da još jednom čitate i razmatrate ono što je pisao naš Otac kada je uzdignuo Svetu Hostiju na Misi 7.

kolovoza 1931.[16], jer među tim ljudima koji trebaju Krista staviti na vrhunac svih ljudskih djelatnosti nalaziš se ti, kćeri moja i ti, sinko moj: razmisli u miru kako to ispunjaš.

Svom ljubavlju vas blagoslivlja
vaš Otac

+ Javier

Pamplona, 1. kolovoza 2012.

[1] Časoslov, Svetkovina Uznesenja Marijina, *Himna prve Večernje*.

[2] Rimski misal, Svetkovina Uznesenja Marijina, Prvo čitanje (*Otk* 11, 19-20, 1).

[3] Benedikt XVI., homilija na svetkovinu Uznesenja, 15.8.2011.

[4] *Heb* 9, 4.

[5] Sveti Josemaría, *Put*, br. 496.

[6] Benedikt XVI., homilija na svetkovinu Uznesenja, 15.8.2011.

[7] Sveti Josemaría, rukopis, travanj 1934.

[8] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 422.

[9] Sveti Josemaría, bilješke s razmatranja, 1945.

[10] Usp. *Iv* 6, 26-59.

[11] Sveti Josemaría, *Put*, br. 87.

[12] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 12-13.

[13] Sveti Josemaría, bilješke s hodočašća u Fatimu, 14.4.1970.

[14] Usp. *Iz* 58, 1 (Vg).

[15] Citat iz: Javier Echevarría, *Memoria del Beato Josemaría*, str. 185.

[16] Usp. Sveti Josemaría, *Apuntes íntimos*, 7.8.1931., br. 217 (A. Vazquez de Prada, „El Fundador del Opus Dei I., str. 380-381).

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-
pismo-kolovoz-2012/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-kolovoz-2012/) (11.08.2025.)